САМОХОТНИК

Ми мусим бути
чистійші як слеза.

Самохотник

0-21.

Pro domo sua.

двацятий іде між Вас,
О Славне Братство Сове,
Вже, самохотник, в лютий час
Сміх і жарти несе.
Приймітеж, як і досіль Ви
Приймали його щиро все,
У двацяте хай щирости
Для його не хибне.
І щирости й прихильности,
Бо хоч він часто по при сміх
І жарти в Вашій раді
У бич ніс й батіг,
То, вір[...]
Робив [...]
То[...]
А[...]

Війна кінчиться і прийде
Про нас народу правий суд,
А щож буде, коли найде
Він в нас болото, бруд?!..
Ні, цього в нас не може буть,
Лизунство, донос — знак рабства
Й кирпиня хай від нас ідуть,
Не жалуймо бича.
І „Самохотник" через те,
Хоч серце в його з жалю рвесь,
Щоб геть прогнати падле все
За бич, батіг бересь.
Тож в двацятце приймить як все
Його, хоч він Вам попри сміх
І жарти не один несе
І бич теж і батіг.
Завданням нашим, о Браття,
Не тільки з ворогом війна,
Ми мусим вимести з війни
Чистійши як сльоза.

„Самохотник".

Спик.

Дещо з пекла.

За останні зимові місяці зайшли
кольному царстві деякі зміни, що
рактеризують як слід змагання хор-
ної братті — та взагалі відносини
ударстві сатани. Довший час зна-
али ся чорти, а головно молодші,
діймаючу недостачу вугля та мо-
з в своїх апартаментах. Та з ча-
м уступило це вуглеве питання
а задній плян — під переважаю-
ими враженнями днів, які при-
осили з собою щораз нові сенза-
ції.

Першою сензацією був загальний
перегляд всіх чортових сил, який
перевели безпощадно пекольні ліка-
рі з апартаменту А-О-К. Божк

це не санкція? Передше переводили „Musterung" по чортівськи — несправедливо так, що всі чорти були вдоволені, як звичайно. Тепер однак перевели його з нечуваною досі в пеклі строгістю: всіх чортиків, що вже були традиційними пекольниками й ніколи не виходили на наш світ, а яких признали здоровими в ногах і в рогах — відігнали на французький фронт. Їх порозділювали там по відділах артилерії. Кількох відкомандували також до австрійських уланів — а решту здорових приділили до німецьких літаків марки та вигляду „комюбі". В пеклі остали тільки агайлі хорзни а з здорових тільки несіхідні — що без їх участи в пеклі всяке життя а душ грішників пильнували самі нас.

Тільки проминули неспокійні дні переглядів, а вже нова пригода заколотила пекольне життя. Ось кільканацять чортів занедужало на заразливу християнську недугу „гризку совісти"-

що її дуже легко переносить діяволська вош. Усіх, що захоріли, спалено живцем на кострі зі смоляних друків а підозрілих віддїлили окремо від прочої братії, держали наче собак на привязі коло три тижні й привязані чорти на дарімно ревіли та гавкали й домагали ся випущеня з цеї кварантанни, щоби погратися з грішними душами. Їх не випустили та ще загрозили живцем спаленням на кострі або покропленням свяченою водою.

ЧОРТИ В КВАРАНТАННІ

Аж на приказ начального лікаря з ніч-

дїяволам дра Водорога випустили їх на волю. Вони за це взяли ся з подвійною ревністю до своїх обовязків.

Недавно відбув ся в пеклї фасунок нових рогів і хвостів – що зза їх приходило нераз до бійки, так що одної півночи мало не спльондровано пекольного магазину, над яким наглядає старший чортик Ель-Ель-о. Ізза недостачі сил до роботи в пеклї придїлено кожного зочїи й як ослабленого чорта до якоїсь працї. І так: кітловому Ст. Лисорогому поручено нагляд над всіми кітлами, що в їх варять ся людські душі. Старшому дїяволови Твердолобому віддано провід найслабших чортів, що призначені до легкої служби піддувають під кітлами огонь. Вони найбільше упосліджені, ходять без рогів і без хвостів, подібні більше до людей як до своїх пекольних собратів.

—

На кінець прийшло ще зарядження, що всі чорти, які ще сяк-так можуть рухати ногами й хвостами, а можуть бути й без рогів, мають відійти до служби в німецьких підводних лодках марки „не дайся". Вибрано традиційне число 39 під проводом безрогого але довгохвостого наддіявола Гната-Гната й віслано їх до розпорядимости підводних сил. З ними пішов також один Баран, один Вовк і два Когути. Приділено їм також мішок тютюньованої муки.

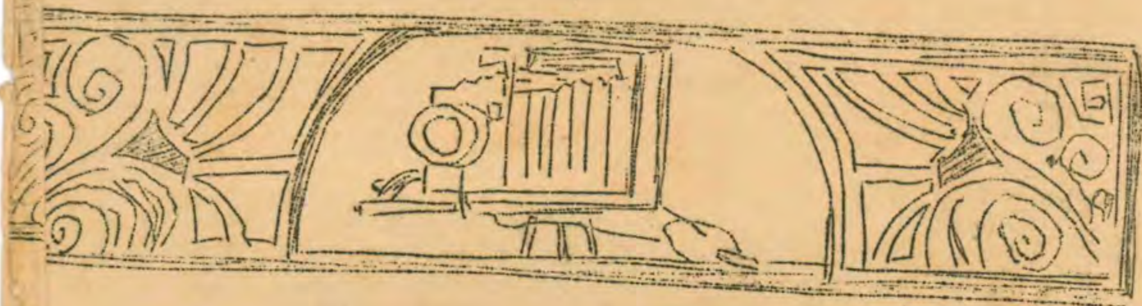
Аж по тім всім устанило ся сяк-так нормальне життя. Для розривки засновано між поступовими „Галс взад-Пор" т. зв. „мишарський орден куцлатого хвоста та кінського копита". Про[illegible] відзначав наддіявол 8-ми чудасорів, великий комптур, який уложив статут того мирарства. Кождий вступаючий в це товариство мусить душ[illegible] ком випити з бочки гарячої смоли, стати

дуба на рогах та не сказати ніколи правди. Вступаючий клякає по тій пробі перед великого комтура та наставляє чоло під трифазовий удар його вил. Він стає тоді лицарем і може вже хрестити другого хорта. Розговірна мова в тому лицарстві, як і взагалі в більшости хортів, „єкої інтелігенції", мова німецьких інфінітівів" системи проф. Хвосторуса.

Оттак живе тепер хортівська братія.

живе з надією на кращі часи по воєнній ордені, коли то буде більший попит на приватні гріхи. Тільки дехто з них, що відбув три газові наступи на французькім фронті, або котрому який снаряд вищербнув кусень хвоста, жде на ордер „гнилої гульки“ на очкурі медалі благерства, який обіцяно всім тим чортівським героям.

ІАПАРАТ НЕ ПОМОЖЕ!..
[Правдиве]

Гей, у нашому Комі
Є різнії дива,
Та найбільше з див усіх
Голова мислива.
Є у нас один ласун
На дівочі ласки,

Та що сам він не красун,
То до його пастки
Не впадають ані руш
Тії пташенята —
У біді сарака нуж
Способу шукати...
Але способу ніяк
Не вмів придумати
Утішов собі бідак
По селі блукати.
Йде, дивить ся: селом
Суне козак Нитка —
Спосіб в голову тельмом
Вгнавсь як птичка швидко.
Він до Нитки підступа,
Мило осміхаєсь:
„В мене просьба є одна".
Так із ім витаєсь.
„Ось вітливсь ви Коша
І до вас дівчата
Ходять, та вам іх не тра,
Бо ви вже жонаті
А я парібок іще,
Мені би придайсь.

Може б ви мені на те
Апарат продали?"
На це Німка: „Шкода втрат,
Михайлу-небоже,
Вам вже навіть апарат
Нічо не поможе."

само собою не-Руданський.

— ◇ —

КВАРАНТАННИКИ ПІДЧАС ДЕЗІНФЕКЦІЇ ОДЯГІВ.

Війна і мир.

[Присвята пп. Ціцеві Башмакареві і іншим інтендантам]

Колись, як ще мир в нас царив на землі,
Страху наганяла нам гроза війни;
Тепер, знай, людий є, не правдонька, щира,
Що їм наганяє страху гроза мира.

[Fliegende Blätter]

ПАРНАС в КОШІ
ПАРНАС у КОШІ.
INFANO.

Гаврило Кущ „мислить".

Гей, злетіть до мене нині, музи, бо-жеські невісти — поможіть братам сказати немалі, предивні вісти.

Я вам пива дам і меду і солодкого цві, баку — а в гарячому похміллі принесу вам — капусняку.

Ну, прийшли! Тепер сідайте і на-шіптуйте до вуха — я беру ся до чернила і говорю — хто з вас слуха?

Місяць січень сік нас справді, наче той хворост сокира — всі ми охкали й кричали: „Боже, Боже! мира, мира!

Бо чи чув хто, щоб спокій нам так мешло сколотити — взять людей на кварантанну на три тижні засади-ти!

І благали і просили — вже ся хо-
тілиб дати гроші. — Але Доктор від-
рікав ся: „Не я винен тут — а воші."
Воші! воші! — закричали — ой біда
то нам велика — а тим часом всім
центральним загрозила Америка.
Бо обурилась, що Німець вже бу-
шує під водою — загадала з Альбіо-
ном над усіми будь горою.
І хто знає щоби сталось, аж при-
летів місяць лютий, наче коник буйно
гривий, на всї штири остро кутий.
Він не даром лютий зветь ся — бачте
винних всїх карає, вже Америка затихла —
що там дїєсь, хто з вас знає?
Карантанників пустили, як учителя
забрали по двоїрічній службі вірній із
коша на двір післали.
Нас усїх буде болїти та й помузи-
вдана рана, кажан; шкода чоловіка,
та не шкода — тифоманїа.
А тепер будь ласка слухать, ще
одна важна новина: всім десятникам
втворилась офіцирська столовина.*)

*) Слово [illegible] від слова „стріловина".

дають гучні тури тай під тусе співа-
ють: віват ~~оф~~ тайні офіцири!

Але чую, що та ласка вже йому лізе
поза шкіру - треба знати, як стати
і в усім держати міру.

Бо то знати у сальоні - свої тонко
догодити - ах, волійб всі з „машинкою"
вже до Д. Хтяка ходити.

Бо і там чудово їсти - бачиш Боже,
що не брешу, там наш батько "тісто мі-
сить і колотить сам кулешу!

Ось до чого дослужив сє, але каже ще
щасливий, лиш боїть сє, щоб ще жар-
ту хтось йому не втяв злосливий.

На кінець одно вам скажу: певно
кождий здивував сє, що четарь Михась
не - Німець із котом вже розпрощав сє.

Та не тратьте, ще надії нам за нього
застав дали, ось недавно у нас кошик
Капку четарі примчали!

Він на Січі популярний бо і пісню про
нього склав сє, а тепер під його оком
орден лицарів звязав сє.

Тішмось, братя, бо міщанство свою
~~свою~~ шляхту буде мати — як буде вся
на Вкраїна, то князя є відки взяти.
А до тої щастя хвилі нас уже що-
раз зближають, з дня на день нові помі-
щики й вольности нам надсилають.
Ось у кім прийшло посланнє, — се не
жарт, козацький сміху, щоб всі в полі
чи не в нім вже носили мазепинку.
Що за дар се пречудесний, ми дійсно
його знаєм — заки нам дадуть Вкраїну
вже хоч свою голову маєм.

Окрушинка.

[Присвята Редакції „УС Ист"]

...Припадок має часто більше гумору,
як найкраща видумка неодного гумориста.

[Fliegende Blätter]

Тото-Долото.

Спір про віри

або „розвіяні мрії“

[Поема зложена ямбічним гекзаметром]

О музо, ти в стрілецькім однострою,
Стрілецтва слави опікунко певна,
Дай мені сил, дай снаги оспівати
Пригоду, що в Коші в Різдво лучилась!
Гей, то була пригода раз велика:
Вино тай пиво через верх лилося,
З варив, з печива аж столи вгинались
З італійська грала там музика,
Від співів криків аж коршма трясла ся.
У офіцирській столовій це було...
Там архиєрей великого Дажбога
Вів бесіду зичную на язики
З жрецями інших вір при чарці й склянці,
Що його віра щире українська,
А інші всі ся зайди із чужини.
Зчинив ся в мить розгардіяш на салі,
Що навіть і коршма не затемнила

Такого крику, галасу такого.
Кожен на верха з своїм хоче бути,
Криком і гуком на верх всіх дістатись,
Так шож не сила і їм всім на купу
Перекричати архижреця Дажбога,
Бо голос в його вихру степового,
А сила в його ведмедя із лугу:
„Стара наша правкраїнська віра
Вкрасу на чар поезії багата,
По шож шукать чужих Богів для себе.
Невдячний син, що вирікаєсь батька,
Негідний нарід цей народом бути,
Що все старе у забуття кидає,
Паде в чуже немов у світло нетля
Безтямне, без розваги, без розбору.
І добре чинять ці чужі народи,
Що топчуть його, у раба зміняють!"
Так він гукав і загукав усіх їх.
Лиш там що там — в кутках ще булочуть.
„Ми тут зійшлись забавитись, напитись,
А не на віче, збори політичні!"
Аж від стола, де фельдфеблі сиділи,
Встає преславний Платон Сковорода:
„Мужі вкраїнські і я слово скажу

Немає віри над грецьку, над римську,
Немає мов, над мови над класичні.
І прийде час, повірте, о Вкраїнці,
І прийде час, коли латинська мова
По всему світу знову запанує,
Мова отих, що нам сьогодня грають..."
І до музик звертаючи ся, палко
Говорить по латині: „О Римляне,
Радійте, прийде час, що Ваша мова
У вічнім світі світовою стане
І піде слава ваша скрізь по світу!"
А Італійці витріщають очі:
„Не розумієм, пане, по німецьки!"
Обі широко розложивши руки,
Каже пан Плятон майже у розпуці:
„Не розуміють вже власної мови
Сами Римляне — а не то чужинці —
Пропало все — розвіяли ся мрії!"
Й з досади випив вермуту сім склянок,
А все у салі реготом згриміло
Склянки на ново дзенькнули охоче
Тай покінчили увесь спір про віри.

Молитви за волю Вкраїни.

I. Др. К. Левицький.

Боже, вольну дай Вкраїну від Сяну до Дону,
Крім родини не дам на ній панувать нікому.

II. M. Ritter v. Василько.

Боже, вольна Україна то цемій інтерес,
Та я тобі наказую, що посієш — збереш.

III. Др. К. Трильовський.

Боже, дай мені Вкраїну: Коломию-Снятин,
Городенку, Заболотів, Надвірну, Делятин.

IV. Вайвода.

Боже, я за Україну тебе вольво-див,
Лиш би з ків вить добре, з Відня верховодив.

V. Єп. Григ. Хомишин.

Боже, Царю Вселенної, іже еси всюди!
Най Гриць раб Твій на Вкраїні кардиналом буде.

VI. Ч. У. Р.

Боже, ми Вкраїни хочем такої — до неба,
Впрочім нехай бере кождий, якої єму треба.

VII. Боєва Управа.

Кріпи, Боже, стрільців наших кріси та гармати,
А ми й з Відня потрапимо Вкраїні волю дати.

VIII. Поляки.

Panie Boże! Polski naród! My się przecież znamy!
Dla nas całej Ukrainy nie prosim – żądamy!

IX. Євреї.

Боже волю дай Вкраїні просять тя Євреї,
На Вкраїні краще буде нам ніж в Галилеї.

X. Батько.

Слухай, Боже, Батько каже, а Батько не бреше,
Що варт вольна Україна без Offiziersmesse.

[Підслухав Пізний Іван]

В кошовій світличні.

Козак Митка: Пан. р. будь ласка, зробіть приязну міну!

Стрілець. Та коби знаття, що п. підхо, рушниці не стоять багато.

Голодна менажка.

У газдині на кватирі
Три стрільці стояли
І нераз собі у ньої їсти купували,
Та газдиня за прожиток
Плати не бажала:
„А деж би я в вас вояків
За хліб гроші брала
Ой, я знаю як стрільці всі
На війні бідують,
Не то ви, ой офіцири
Ваші голодують.
Ось якось то я у Мрочка
Нахту купувала,
Але довго наждала ся
Нім її дістала.
Під обід там офіцири
Їсти купували,
Як підійш, на менажку
Обідать звертали.
Видно їсти їм скупенько

Дають у менажкі,
Коли вперед попоїсти
В Мрочка мусять" — каже.
[Само собою Не-Руданський]

Новинки.

— У відповідь на „нескромне" скромне питання: „справді" якась люта Немезіс переслідує наш народ. Від самих початків рветь ся він до сонця, до волі, а все якісь темні сили кидають йому колоди під ноги, все найдуть ся Брюховецькі, Кочубеї, Ускрш на тіла фаляна найдокрутів і демагогів „мягких" і „твердих", що так і тягнуть нас в долину: „сиди далі в болоті, бо там на горі осліпнеш від сонця!" Велика світова хуртовина здавалось вирвала наш народ із рук цих непрошених опікунів, злучивши все ідейне в одно карне військо під прапором Стрілецтва. Здавало ся не буде вже

тут місця ні на поночитальну пайдо-кратію, ні на пласливу а пусту дема-гогію. Так ні! „Сиди в болоті, бо там в горі осліпнеш!" Вже й тут бере ця язва верх і... доноси [навіть перед чужих], кипіння, очорнювання, пі-дозріння стають у нас хлібом на-сущним. Панове Редактори „Усусу" й до Вас ці слова! Чи Ви на це за-снували свій органчик, щоби всіх і все обливати смердячими помиями? Наші меценати, Панове з „Усусу", — це наші співробітники та наші читачі — а більш ніхто! А що до цього, що хтось мав „викрикувати", що „Усусу" нічо не варта, бо в ньому заступлено тільки жолудкові спра-ви, то це мусить признати кожна безсторонна людина. Справді жо-лудкові справи це головний нерв Вашого органчика — навіть у „скром-ному питанні" не втерпіли Ви, що-би не сказати „не штука ситому давати ради голодному." Вступ

проти цього справді годить ся з універ-
ситетським образуванням. Годі ж
позволити, щоб стрілецьке життя
йшло й гнило в жолудкових справах. —
Ні при чому тут, Панове, й „вигідний
фотель дідича з панщини“! Цей ді-
дич саме дбав про жолудкові справи
кріпаків, щоб мати добрих робучих
волів, а гонив од їх просвіту — так
хиба Ви сидите на цьому фотелі?
Ми Вам не вороги, Панове! Ми
радіємо кожній новій появі, бо
меж і нам поміч у ~~нашому~~ доста-
чі духового корму нашому загалові.
Тількиж геть пуста данаболія, геть
крикунство! Тілько Вам Панове
з „Усусу“ на Ваше скромне питання.
А Поважані Читачі простять нам,
що ми тілько місце присвятили
цій відповіді. Та годі! Не можна
позволити на це, щоби в такі
часи брали верх і серед стрілецт-
тва дітвацтво та данаболія.
—— (Стрілецькі вісти. П[illegible])

...кеш. П. Шинський повернув вже з лічення та обняв знову теку міністерства освіти.
— Начальник пошт Л. Цуцький повернув з Торожанки вел. і обняв урядовання.
— Підх. Попрічний виїхав зібрати нових повстанців.
— Новий транспорт однострої(в) одержиш цар провіянт. Пора Ець Нович. Після обшивки перші дістануть однострої ці, що з ним відбули кварантанну.
— Фільольог. комісія Б. У. ухвалила завести певні зміни в українській мові. Між и. іменникові закінчення —иво заміняла закінченням —ина. І так немає вже, гострини: меливо, печиво, вариво, стриживо, а мелевина, печевина, варевина, стриловина, за те іменники окінчені на —ина одержать закінчення —иво, тож нам. хатина, хлопчина буде хативо, хлопчиво.

Відень [К.Т.М.]. Наш заслужений учений земляк проф. Зна Шевський працює саме над великою історичною працею п. з. „Карієра, а донос." Вийде в світ ... накладом Нобля.
...[Т. ... Дан. ...ка]. Відомий артист-

малар Муха прибув уже із Коша. Набирає вже фантазії в місцевих муз та розминає свої струменти.

Оголошення!

Се не чудо світа — ковбасу неелектричну а правдиво свинську дістане в

СТРІЛЕЦЬКОМУ — БАЗАРІ

Тут дістане також добре пиво. Про його доброту можуть посвідчити члени „Відродження"

Молода паненька в Нісоннім шукає молодого, гарного жениха з доброю посадою. Світлини бажані, однак радше зголоситися особисто. Адр. подасть Редакція.

Позір! Чуйно!

ПЕС за дешеву плату та уділяє лекції гуляння молодим козубкам ЮРКО ПАЛАМАРЬ

Подяка. Отсим складаю публично подяку Вп. д. Палишкому, котовому архіварєві за вивчення упорядкування архіву. Підписаний може тепер упорядкувати в безконечність електрики Ковбаса.

Вже появилась літературна розвідка дра. Ук. Ламарґа п. з. „Мотив двох братчиків і зрадника в світовій літературі". Ціна буде оголошена пізніше.

„МИЛЯНА БАНЬКА" Видає Панько Пшик. Орган політично-літературний. Перший випуск появиться 1-го марта. Предплата після умови.

Позір!

Річник „Самохотника" вже в друку!

Редакція: двох. Видавництво ...